

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 188

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 17 martie 2011

SUMAR

	Pagina	Nr.		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU	
Decizia nr. 115 din 1 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 332 alin. 4 din Codul de procedură penală, precum și ale art. 2 și art. 10 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri.....	2-3	31.	— Decizie pentru eliberarea domnului Todea Andrei-Barbu din funcția de secretar de stat la Secretariatul General al Guvernului	14
Decizia nr. 133 din 1 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 163—170 din Codul de procedură penală	4-5	32.	— Decizie pentru numirea domnului Georgescu Eugen în funcția de secretar de stat la Secretariatul General al Guvernului	14
Decizia nr. 134 din 1 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 ⁶ din Codul de procedură penală	5-7		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 157 din 8 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 și art. 52 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală, precum și ale art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.....	7-9	12.	— Ordin al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor pentru modificarea art. 10 din Norma sanitară veterinară și pentru siguranța alimentelor privind stabilirea documentelor și evidențelor veterinare necesare în cadrul activității de neutralizare a deșeurilor de origine animală, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 80/2005	15
Decizia nr. 159 din 8 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300 alin. 2 din Codul de procedură penală, precum și ale art. 84 alin. 1 pct. 2 și 3 din Legea nr. 59/1934 asupra cecului	9-10	146.	— Ordin al ministrului transporturilor și infrastructurii privind aprobarea condițiilor contractuale speciale ale contractelor pentru echipamente și construcții, inclusiv proiectare, și ale contractelor pentru construcții clădiri și lucrări ingineresti proiectate de către beneficiar ale Federației Internaționale a Inginerilor Consultanți în Domeniul Construcțiilor (FIDIC), pentru obiective de investiții din domeniul infrastructurii rutiere de transport de interes național, finanțate din fonduri publice	16
Decizia nr. 160 din 8 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 din Codul de procedură penală	11-12			
Decizia nr. 202 din 10 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție	12-13			

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 115

din 1 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 332 alin. 4 din Codul de procedură penală, precum și ale art. 2 și art. 10 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 332 alin. 4 din Codul de procedură penală, precum și ale art. 2 și art. 10 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, excepție ridicată de Vasile Tiba în Dosarul nr. 6.104/118/2009 al Tribunalului Constanța — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 16 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.104/118/2009, **Tribunalul Constanța — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 332 alin. 4 din Codul de procedură penală, ale art. 2 și art. 10 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri**, excepție ridicată de Vasile Tiba.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că art. 332 alin. 4 din Codul de procedură penală contravine dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece instituie o inegalitate între părțile din proces, atribuind dreptul exercitării unei căi de atac, respectiv recursul, numai procurorului în situația desesizării. În caz de respingere a cererii de sesizare, așa cum s-a dispus în cauză, inculpatul nu are acest drept.

Cu privire la dispozițiile art. 2 din Legea nr. 143/2000, se susține că acestea contravin art. 1 alin. (3) și art. 21 alin. (3) din Constituție, deoarece, deși alineatul (1) al articolului menționat conține mai multe modalități de săvârșire a faptei și o referire relativă și arbitrară la alte operațiuni privind circulația drogurilor de risc, legiuitorul a înțeles să instituie un singur cadru de pedepsire cu închisoarea de la 3 la 15 ani și interzicerea unor drepturi, fără să facă vreo diferențiere în funcție și de alte criterii obiective. Se arată că, prin aceasta, procurorul sau judecătorul, în absența unor reglementări cu un conținut univoc, au la îndemână o paletă extrem de variată de a acuza și de a condamna, conceptul de dreptate ca valoare socială fiind neîndoios afectată.

În ceea ce privește art. 10 din Legea nr. 143/2000, acesta contravine, în opinia autorului excepției, dispozițiilor art. 16

alin. (1) din Constituție, deoarece instituie o inegalitate între persoana care coordonează, finanțează activitatea și care este mai aspru pedepsită decât persoana care săvârșește propriu-zis fapta de trafic de droguri, în una dintre modalitățile prevăzute de art. 2—9 din lege.

Tribunalul Constanța — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 332 alin. 4 din Codul de procedură penală, precum și ale art. 2 și art. 10 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 362 din 3 august 2000.

Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— art. 332 alin. 4 din Codul de procedură penală: „*Împotriva hotărârii de desesizare se poate face recurs de către procuror și de orice persoană ale cărei interese au fost vătămate prin hotărâre, în 3 zile de la pronunțare, pentru cei prezenți, și de la comunicare, pentru cei lipsă.*”;

— art. 2 din Legea nr. 143/2000: „(1) *Cultivarea, producerea, fabricarea, experimentarea, extragerea, prepararea, transformarea, oferirea, punerea în vânzare, vânzarea, distribuirea, livrarea cu orice titlu, trimiterea, transportul, procurarea, cumpărarea, deținerea ori alte operațiuni privind circulația drogurilor de risc, fără drept, se pedepsesc cu închisoarea de la 3 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.*”

(2) *Dacă faptele prevăzute la alin. (1) au ca obiect droguri de mare risc, pedeapsa este închisoarea de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.*”;

— art. 10 din Legea nr. 143/2000: „*Organizarea, conducerea sau finanțarea faptelor prevăzute la art. 2—9 se pedepsește cu pedepsele prevăzute de lege pentru aceste fapte, limitele maxime ale acestora sporindu-se cu 3 ani.*”

În motivarea excepției se invocă dispozițiile art. 1 alin. (3) potrivit cărora România este stat de drept, ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 privind liberul acces la justiție, ale art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 126 alin. (1) potrivit cărora justiția se realizează

prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, cu raportare la prevederile art. 6 paragraful 1 și paragraful 3 lit. d) și ale art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră dreptul la un proces echitabil și dreptul la un recurs efectiv în fața unei instanțe naționale, precum și la dispozițiile art. 14 pct. 3 lit. d) din Pactul internațional privind drepturile civile și politice, referitor la dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, se constată următoarele:

I. Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 332 alin. 4 din Codul de procedură penală în raport de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 591 din 8 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.062 din 28 noiembrie 2005, respingând excepția invocată, Curtea a statuat că dispozițiile criticate nu sunt contrare prevederilor art. 21, 24 și 129 din Constituție. Curtea a reținut că, potrivit art. 126 și 129 din Constituție, legiuitorul este unica autoritate competentă să reglementeze căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești în cadrul procedurii de judecată, precum și modul de exercitare a acestora. În virtutea acestei competențe, legiuitorul stabilește hotărârile judecătorești împotriva cărora pot fi exercitate căile de atac. Acest mod de reglementare a exercitării căilor de atac împotriva încheierilor se justifică prin necesitatea de a se asigura celeritatea procesului penal într-un termen rezonabil, exigență recunoscută cu valoare de principiu atât în sistemul nostru constituțional, cât și în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră la art. 6 paragraful 1 dreptul oricărei persoane „*la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale*”. De asemenea, Curtea a reținut că nu sunt încălcate nici prevederile art. 21 din Constituție, deoarece legea asigură accesul persoanelor interesate la justiție, prin reglementarea posibilității exercitării recursului împotriva încheierilor pronunțate de instanță, odată cu exercitarea recursului împotriva sentinței sau a deciziei atacate. Totodată, nu sunt încălcate prevederile art. 24 din Constituție, întrucât persoana interesată își poate formula apărări în cadrul căii de atac prevăzute de lege, care se exercită împotriva hotărârii prin care s-a soluționat fondul cauzei. În ceea ce privește invocarea, în susținerea excepției, a încălcării dispozițiilor art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un recurs efectiv, s-a reținut că textele legale criticate nu opresc părțile interesate de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime și de a beneficia de toate garanțiile procesuale care condiționează într-o societate democratică procesul echitabil.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția adoptată anterior,

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 332 alin. 4 din Codul de procedură penală, precum și ale art. 2 și art. 10 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, excepție ridicată de Vasile Tiba în Dosarul nr. 6.104/118/2009 al Tribunalului Constanța — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

precum și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față, inclusiv în ceea ce privește dispozițiile art. 332 alin. 4 din Codul de procedură penală, care au preluat soluția legislativă de principiu, reglementată, la momentul pronunțării deciziei mai sus menționate, de art. 332 alin. 3 din Codul de procedură penală.

În același sens sunt și Decizia nr. 285 din 11 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 271 din 7 aprilie 2008, și Decizia nr. 501 din 7 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 311 din 12 mai 2009, a căror soluție de respingere a excepției de neconstituționalitate, precum și considerentele de principiu pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi, care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie.

II. În ceea ce privește critica dispozițiilor art. 2 din Legea nr. 143/2000, formulată în raport cu prevederile art. 1 alin. (3) și art. 21 alin. (3) din Constituție, se constată că aceasta nu poate fi reținută. Astfel, prin acest text de lege, legiuitorul a instituit un cadru amplu de pedepsire cu închisoarea de la 3 la 15 ani și interzicerea unor drepturi, individualizarea judiciară, sub aspectul cuantumului, a pedepsei închisorii realizându-se în funcție de criterii obiective concretizate în modalități ale infracțiunii de trafic de droguri. Se constată că este neîntemeiată și critica de neconstituționalitate formulată în raport cu prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție, întrucât textul de lege ce face obiectul excepției nu aduce atingere, sub niciun aspect, dreptului părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, câtă vreme acestea se pot prevala, fără nicio îngrădire, de toate garanțiile procesuale prevăzute de lege în acest sens.

III. Cât privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 143/2000, Curtea constată că nu poate fi primită critica referitoare la încălcarea art. 16 din Legea fundamentală, deoarece acestea se aplică fără niciun fel de discriminare pe considerente arbitrare tuturor celor aflați în ipoteza normei. În plus, de vreme ce, potrivit Deciziei nr. 38/2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, constituită în Secția Unite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 161 din 16 martie 2009, fapta de organizare, conducere sau finanțare a acțiunilor prevăzute la art. 2—9 din Legea nr. 143/2000 constituie o infracțiune distinctă, și nu o formă agravată a infracțiunilor prevăzute la art. 2—9 din aceeași lege, nici compararea statutului juridic al subiecților activi ai infracțiunii prevăzute de art. 10 din Legea nr. 143/2000 cu subiecții activi ai infracțiunilor prevăzute de art. 2—9 din același act normativ nu poate susține neconstituționalitatea normelor criticate.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 133

din 1 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 163—170
din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procurorul Iuliana Nedelcu

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 163—170 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Lorand Farkas în Dosarul nr. 803/119/2009 al Tribunalului Covasna — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.314D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 2.350D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 163—167, art. 169 și art. 170 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Dan Pârvu jr., Vasile Pârvu, Dan Pârvu sn. și Gheorghe Pârvu în Dosarul nr. 357/1.372/2009 al Tribunalului pentru Minori și Familie Brașov.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

La dosar, autorii Dan Pârvu și Gheorghe Pârvu au depus o cerere prin care solicită acordarea unui nou termen de judecată din motive medicale, fără a depune acte doveditoare în susținerea cererii.

Reprezentantul Ministerului Public se opune acordării unui nou termen de judecată.

Curtea, având în vedere cererea formulată, în temeiul dispozițiilor art. 24 din Constituție privind garantarea dreptului la apărare, ale art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă coroborate cu ale art. 14 din Legea nr. 47/1992, dispune respingerea cererii, deoarece nu au fost atașate acte doveditoare în susținerea acesteia.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, având în vedere identitatea parțială de obiect al cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 2.350D/2010 la Dosarul nr. 2.314D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 21 iunie 2010 și 7 iunie 2010, pronunțate în dosarele nr. 803/119/2009 și nr. 357/1.372/2009, **Tribunalul Covasna — Secția penală și Tribunalul pentru Minori și Familie Brașov au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 163—170 din Codul de procedură penală și, respectiv, art. 163—167, art. 169 și art. 170 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Lorand Farkas, Dan Pârvu jr., Vasile Pârvu, Dan Pârvu sn. și Gheorghe Pârvu în dosarele de mai sus având ca obiect soluționarea unor cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile legale criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 23 alin. (11) referitoare la prezumția de nevinovăție și dispozițiile art. 11 pct. 1 din Declarația Universală a Drepturilor Omului referitoare la dreptul oricărei persoane acuzate de un delict de a fi prezumată nevinovată până când vinovăția sa va fi dovedită în mod legal în cursul unui proces, deoarece principiul prezumției de nevinovăție vizează presupunerea rezonabilă că o persoană acuzată este considerată nevinovată *ab initio* și în orice fază a procesului, până la rămânerea definitivă a unei hotărâri judecătorești. Așa fiind, organul de urmărire penală sau instanța de judecată sunt obligate să nu facă, să nu întreprindă sau să nu accepte nicio acțiune care să prefigureze o oarecare direcție îndreptată împotriva acestui principiu.

Tribunalul Covasna — Secția penală și Tribunalul pentru Minori și Familie Brașov opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 163 — *Măsurile asigurătorii*, art. 164 — *Organele care aduc la îndeplinire măsurile asigurătorii*, art. 165 — *Procedura sechestrului*, art. 166 — *Procesul-verbal de sechestrul și inscripția ipotecară*, art. 167 — *Poprirea*, art. 168 — *Contestarea măsurii asigurătorii*, art. 169 — *Restituirea lucrurilor* și art. 170 — *Restabilirea situației anterioare*, toate din Codul de procedură penală.

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 23 alin. (11) referitoare la prezumția de nevinovăție și dispozițiile art. 11 pct. 1 din Declarația Universală a Drepturilor Omului referitoare la dreptul oricărei persoane acuzate de un delict de a fi prezumată nevinovată până când vinovăția sa va fi dovedită în mod legal în cursul unui proces.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, deoarece întreaga reglementare referitoare la măsurile asigurătorii este menită să dea eficiență dreptului la un proces echitabil pe parcursul procesului penal, învinuitul sau inculpatul beneficiind de toate garanțiile procesuale specifice. Astfel, nu se încalcă prezumția de nevinovăție, deoarece instituirea acestor măsuri nu echivalează cu o pronunțare asupra vinovăției învinuitului sau inculpatului. Măsurile asigurătorii au caracter provizoriu,

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 163—170 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Lorand Farkas în Dosarul nr. 803/119/2009 al Tribunalului Covasna — Secția penală și de Dan Pârvu jr., Vasile Pârvu, Dan Pârvu sn. și Gheorghe Pârvu în Dosarul nr. 357/1.372/2009 al Tribunalului pentru Minori și Familie Brașov.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 134

din 1 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91⁶ din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 91⁶ alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Remus Păcurar în Dosarul nr. 3.253/55/2010 al Judecătorei Arad — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.385D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

finalitatea lor constând în garantarea executării obligațiilor cu caracter patrimonial, în cazul condamnării inculpatului printr-o hotărâre judecătorească definitivă, pronunțată cu respectarea garanțiilor reglementate de Codul de procedură penală pentru desfășurarea unui proces echitabil, așadar numai dacă instanța de judecată constată vinovăția inculpatului sau a părții responsabile civilmente.

De altfel, împotriva măsurii asigurătorii luate și a modului de ducere la îndeplinire a acesteia, învinuitul sau inculpatul, partea responsabilă civilmente, precum și orice altă persoană interesată se pot plânge procurorului sau instanței de judecată, în orice fază a procesului penal și orice altă persoană care pretinde un drept asupra lucrurilor ridicate poate cere, potrivit dispozițiilor art. 168 din Codul de procedură penală, stabilirea acestui drept și restituirea.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 3.582D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 91⁶ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Mircea Dolha în Dosarul nr. 5.417/100/2008 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

La dosar autorul excepției a depus o cerere prin care solicită judecata în lipsă.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, având în vedere identitatea parțială de obiect al cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 3.582D/2010 la Dosarul nr. 2.385D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzia de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 26 mai 2010 și 5 mai 2010, pronunțate în dosarele nr. 3.253/55/2010 și nr. 5.417/100/2008, **Judecătoria Arad — Secția penală și Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 91⁶ alin. 2 din Codul de procedură penală și, respectiv, art. 91⁶ din același cod.**

Excepția a fost ridicată de Remus Păcurar și Mircea Dolha în dosarele de mai sus având ca obiect soluționarea unor cauze penale în fond și, respectiv, în apel.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 referitoare la *Egalitatea în drepturi*, art. 20 referitoare la *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, art. 28 referitoare la *Secretul corespondenței*, art. 124 alin. (1) și (2) referitoare la înfăptuirea justiției în numele legii și la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea acesteia, art. 132 alin. (1) referitoare la principiile care guvernează activitatea procurorilor, precum și dispozițiilor art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la *Dreptul la respectarea vieții private și de familie*, deoarece, în lipsa unei autorizații din partea instanței de judecată, se conferă părților sau oricăror altor persoane posibilitatea să efectueze înregistrări ale convorbirilor sau comunicărilor, fără a fi reglementate cazurile, condițiile sau durata în care pot fi efectuate, persoanele înregistrate fiind lipsite de protecția minimă a drepturilor lor. De asemenea, nu se asigură nici dreptul la un proces echitabil prin lipsa egalității armelor, fiind imperios necesar ca în situația utilizării probelor obținute în condițiile art. 91⁶ alin. 2 din Codul de procedură penală să se instituie nu posibilitatea, ci obligativitatea instanței de judecată de a supune expertizării respectivul mijloc de probă. În plus, autorul excepției mai consideră că și în situația în care s-ar admite cererea de expertizare a înregistrărilor efectuate de părți ori alte persoane, persoana cercetată nu are garanția respectării tuturor canoanelor procesuale și procedurale, cum ar fi posibilitatea nominalizării unui expert parte.

Judecătoria Arad — Secția penală opinează că dispozițiile legale criticate nu pot fi calificate ca fiind neconstituționale.

Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 91⁶ cu denumirea marginală *Verificarea mijloacelor de probă* din Codul de procedură penală, așa cum au fost modificate prin art. XVIII pct. 14 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, care au următorul conținut:

„Mijloacele de probă prevăzute în prezenta secțiune pot fi supuse expertizei la cererea procurorului, a părților sau din oficiu.

Înregistrările prevăzute în prezenta secțiune, efectuate de părți sau de alte persoane, constituie mijloace de probă când privesc propriile convorbiri sau comunicări pe care le-au purtat cu terții. Orice alte înregistrări pot constitui mijloace de probă dacă nu sunt interzise de lege.”

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 16 referitoare la *Egalitatea în drepturi*, art. 20 referitoare la *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, art. 28 referitoare la *Secretul corespondenței*, art. 124 alin. (1) și (2) referitoare la înfăptuirea justiției în numele legii și la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea acesteia, art. 132 alin. (1) referitoare la principiile care guvernează activitatea procurorilor, precum și prevederile art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la *Dreptul la respectarea vieții private și de familie*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 593 din 21 septembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 856 din 19 octombrie 2006, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91⁶ alin. 2 din Codul de procedură penală, statuând că rațiunea reglementării urmărește să valorifice toate probele ce pot servi la aflarea adevărului, dispozițiile respective fiind aplicabile în cazul surprinderii în mod spontan a unor fapte sau întâmplări ce sunt înregistrate prin mijloace audio sau video. Folosirea unor astfel de înregistrări ca mijloc de probă într-un proces penal este în concordanță cu prevederile art. 53 din Constituție, care recunosc legitimitatea unor restrângeri ale exercițiului unor drepturi sau libertăți, inclusiv ale exercițiului dreptului la respectarea și ocrotirea de către autoritățile publice a vieții intime, familiale și private — invocat în motivarea excepției —, dacă acestea se fac prin lege și în vederea apărării unor valori sociale importante, precum desfășurarea instrucției penale sau prevenirea faptelor penale.

Mai mult, legislația procesual-penală prevede suficiente garanții în vederea înlăturării unor eventuale abuzuri, dispozițiile art. 91⁶ alin. 2 din Codul de procedură penală aplicându-se numai în cazul săvârșirii unei infracțiuni, când, în vederea aflării adevărului, înregistrările pot fi supuse expertizei (art. 91⁶ alin. 1), părțile având posibilitatea contestării lor potrivit prevederilor art. 64, 67 și 68 din Codul de procedură penală.

Curtea a constatat, de asemenea, că dispozițiile legale criticate nu încalcă nici prevederile actelor internaționale aplicabile în materie. Astfel, Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale admite, prin prevederile art. 8 paragraful 2, amestecul unei autorități publice în exercitarea dreptului la respectarea vieții private și familiale a persoanei, a domiciliului său și a corespondenței sale, *„în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale [...]”*. Culegerea de informații și date cu privire

la pregătirea săvârșirii unor infracțiuni sau la derularea acțiunilor cu caracter infracțional se realizează, fără îndoială, în scopul „desfășurării instrucției penale” (chiar dacă se face anterior momentului începerii urmăririi penale) și constituie unul dintre cele mai eficiente mijloace de „prevenire a faptelor penale. [...]”

În examinarea excepției de neconstituționalitate Curtea a avut în vedere, de asemenea, și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care, în Hotărârea din 25 septembrie 2001 pronunțată în Cauza *P.G. și J.H. împotriva Regatului Unit*, a apreciat că, în cazul în care „înregistrările nu au constituit singura probă împotriva acuzatului, iar acesta a avut posibilitatea să conteste atât autenticitatea, cât și folosirea ei”, nu s-a adus atingere dreptului la un proces echitabil.

În legătură cu constituționalitatea prevederilor de lege criticate în prezenta cauză, sub aspectul altor critici de neconstituționalitate, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91⁶ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Remus Păcurar în Dosarul nr. 3.253/55/2010 al Judecătoriei Arad — Secția penală și de Mircea Dolha în Dosarul nr. 5.417/100/2008 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 157

din 8 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 și art. 52 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală, precum și ale art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 și art. 52 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală, precum și ale art. 23 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție invocată de Emil Balaure în Dosarul nr. 2.888/99/2009 al Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori.

nr. 21 din 3 februarie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 159 din 17 aprilie 2000, precum și prin Decizia nr. 539 din 7 decembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 61 din 18 ianuarie 2005, reținând că acestea nu încalcă dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor, fiind în concordanță și cu prevederile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Prin aceleași decizii s-a constatat, de asemenea, că dispozițiile menționate respectă condițiile stabilite de Constituție pentru restrângerea exercițiului unor drepturi.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, întrucât criticile autorului privesc, în realitate, completarea textelor de lege ce formează obiectul acesteia.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 20 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.888/99/2009, **Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 și art. 52 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală, precum și ale art. 23 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale**, excepție invocată de Emil Balaure.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile art. 51 și art. 52 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale, deoarece împiedică recuzarea întregii instanțe. În ceea ce privește art. 23 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, se arată că încalcă dreptul la un proces echitabil, deoarece împiedică sesizarea directă a Curții Constituționale, impunând ca aceasta să se facă prin intermediul instanței de judecată pe rolul căreia se află dosarul cauzei, ceea ce, în opinia autorului excepției, „permite judecătorilor incorecți și corupți să blocheze sesizarea Curții Constituționale”.

Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, referindu-se și la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

În ceea ce privește obiectul excepției de neconstituționalitate, se constată că, deși, potrivit dispozitivului încheierii de sesizare, acesta îl constituie, cât privește Legea nr. 47/1992, dispozițiile art. 23 alin. (4), în realitate sunt criticate prevederile art. 29 alin. (4) din acest act normativ. Se constată, totodată, că, ulterior sesizării Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate invocată în cauză, dispozițiile art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 au fost modificate prin art. I pct. 2 din Legea nr. 177/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 4 octombrie 2010, soluția legislativă criticată de autorul excepției fiind însă păstrată și în noua redactare a textului. Legea nr. 47/1992 a fost republicată, cu modificările și completările ulterioare, în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010.

Astfel fiind, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale în materie, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 51 și art. 52 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală, precum și ale art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată.

Textele legale criticate au următorul cuprins:

— art. 51 din Codul de procedură penală: „*În cazul în care persoana incompatibilă nu a făcut declarație de abținere, poate fi recuzată atât în cursul urmăririi penale cât și în cursul judecății, de oricare dintre părți, de îndată ce partea a aflat despre existența cazului de incompatibilitate.*”

Recuzarea se formulează oral sau în scris, cu arătarea pentru fiecare persoană în parte a cazului de incompatibilitate invocat și a tuturor temeiurilor de fapt cunoscute la momentul recuzării. Cererea de recuzare poate privi numai pe acei judecători care compun completul de judecată.

Nerespectarea condițiilor prevăzute în alin. 2 sau recuzarea aceleiași persoane pentru același caz de incompatibilitate și

pentru temeiuri de fapt cunoscute la data formulării unei cereri anterioare de recuzare care a fost respinsă atrage inadmisibilitatea cererii de recuzare, care se constată de completul în fața căruia s-a formulat recuzarea, cu participarea judecătorului recuzat.

Completul în fața căruia s-a formulat recuzarea, cu participarea judecătorului recuzat, se pronunță asupra măsurilor preventive.”;

— art. 52 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală: „*Examinarea declarației de abținere sau a cererii de recuzare se face de îndată, ascultându-se procurorul când este prezent în instanță, iar dacă se găsește necesar, și părțile, precum și persoana care se abține sau a cărei recuzare se cere.*”

Când abținerea sau recuzarea privește cazul prevăzut în art. 46 și 49 alin. 1, instanța, admitând recuzarea, stabilește care dintre persoanele arătate în menționatele texte nu va lua parte la judecarea cauzei.”;

— art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992: „*Sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției, și va fi însoțită de dovezile depuse de părți. Dacă excepția a fost ridicată din oficiu, încheierea trebuie motivată, cuprinzând și susținerile părților, precum și dovezile necesare. Odată cu încheierea de sesizare, instanța de judecată va trimite Curții Constituționale și numele părților din proces cuprinzând datele necesare pentru îndeplinirea procedurii de citare a acestora.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate încalcă dispozițiile art. 21 alin. (3) din Constituție, precum și pe cele ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, se constată că dispozițiile din Codul de procedură penală criticate nu aduc nicio atingere liberului acces la justiție și nici dreptului părților la un proces echitabil. Dimpotrivă, reglementarea modului de formulare a cererilor de recuzare, realizată prin aceste texte de lege, are menirea de a asigura deplina realizare a drepturilor constituționale invocate. Stabilind că „*cererea de recuzare poate privi numai pe acei judecători care compun completul de judecată*”, precum și faptul că este inadmisibilă recuzarea aceleiași persoane „*pentru același caz de incompatibilitate și pentru temeiuri de fapt cunoscute la data formulării unei cereri anterioare de recuzare*”, legiuitorul a avut în vedere limitarea abuzului de drept și a posibilităților de tergiversare a soluționării cauzelor, în deplină concordanță cu cerințele dreptului la un proces echitabil. De altfel, reglementarea procedurii de soluționare a cererilor de recuzare, în ansamblu, reflectă preocuparea legiuitorului pentru asigurarea celerității acestei proceduri, respectiv pentru soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, prin împiedicarea tergiversării acestora, corespunzător cerințelor impuse de art. 21 din Legea fundamentală. În același sens Curtea Constituțională s-a mai pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 198 din 13 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 17 aprilie 2007, și Decizia nr. 380 din 25 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 316 din 22 aprilie 2008, ale căror considerente sunt valabile și în prezenta cauză, deoarece nu au intervenit elemente noi.

Tot astfel, prevederile art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 au mai format obiectul controlului de constituționalitate exercitat de Curte, din perspectiva unor critici similare. Respingând, prin Decizia nr. 840 din 8 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 590 din 6 august 2008, excepția de neconstituționalitate invocată, Curtea Constituțională a reținut

că dispozițiile legale criticate sunt norme de procedură pe care instanța care a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate este obligată să le aplice în vederea selectării doar a acelor excepții care, potrivit legii, pot face obiectul controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională, unica autoritate de jurisdicție constituțională. Această procedură nu face însă posibilă respingerea sau admiterea excepției de neconstituționalitate de către instanța judecătorească, al cărei

rol este numai acela de filtru al excepției de neconstituționalitate ridicate de părți, instanța având obligația de a respinge ca inadmisibile acele excepții care nu îndeplinesc cerințele legii. Pentru aceste considerente, care își mențin valabilitatea, Curtea nu a reținut pretinsa încălcare a dreptului la un proces echitabil, reglementată de art. 21 alin. (3) din Constituție și de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 și art. 52 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală, precum și ale art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție invocată de Emil Balaure în Dosarul nr. 2.888/99/2009 al Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,

Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 159

din 8 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300 alin. 2 din Codul de procedură penală, precum și ale art. 84 alin. 1 pct. 2 și 3 din Legea nr. 59/1934 asupra cecului

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300 alin. 2 din Codul de procedură penală și ale art. 84 alin. 1 pct. 2 și 3 din Legea nr. 59/1934 asupra cecului, excepție invocată de Jozsef Nemeth în Dosarul nr. 421/251/2008 al Tribunalului Mureș — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 13 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 421/251/2008, **Tribunalul Mureș — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300 alin. 2 din Codul de procedură penală și ale art. 84 alin. 1 pct. 2 și 3 din Legea nr. 59/1934 asupra cecului**, excepție invocată de Jozsef Nemeth.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile art. 300 alin. 2 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale prin aceea că, permițând instanței să dispună îndreptarea unor neregularități, a transformat faza de urmărire penală într-o procedură pur formală, dându-i-se posibilitatea Parchetului ca, între două termene de judecată, să remedieze aceste neregularități în mod formal. În ceea ce privește dispozițiile din Legea nr. 59/1934 criticate, acestea încalcă dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare, întrucât obligă justițiabilii la o anumită conduită și prevăd sancțiuni severe în caz de neconformare. În schimb, „datorită vechimii foarte mari a acestor prevederi legale, există riscul sporit ca justițiabilii să nu cunoască aceste prevederi, ori să le cunoască, însă știind vechimea acestora, să nu le mai dea importanță, crezând că au căzut în desuetudine.”

Tribunalul Mureș — Secția penală consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât normele criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate. Se face referire și la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 300 alin. 2 din Codul de procedură penală și ale art. 84 alin. 1 pct. 2 și 3 din Legea nr. 59/1934 asupra cecului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 100 din 1 mai 1934, cu modificările și completările ulterioare.

Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— art. 300 alin. 2 din Codul de procedură penală: *„În cazul când se constată că sesizarea nu este făcută potrivit legii, iar neregularitatea nu poate fi înlăturată de îndată și nici prin acordarea unui termen în acest scop, dosarul se restituie organului care a întocmit actul de sesizare, în vederea refacerii acestuia.”;*

— art. 84 alin. 1 pct. 2 și 3 din Legea nr. 59/1934: *„Se va pedepsi cu amendă de la 5.000—100.000 lei și închisoare de la 6 luni până la 1 an, afară de cazul când faptul constituie un delict sancționat cu o pedeapsă mai mare, în care caz se aplică această pedeapsă: [...]”*

2. Oricine emite un cec fără a avea la tras disponibil suficient, sau după ce a tras cecul și mai înainte de trecerea termenelor fixate pentru prezentare, dispune altfel, în total sau în parte de disponibilul avut.

3. Oricine emite un cec cu data falsă sau căruia îi lipsește unul din elementele esențiale arătate de alineatele 1, 2, 3 și 5 al art. 1 și art. 11.”

Textele constituționale invocate în motivarea excepției sunt cele ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 24 privind dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la critici similare.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300 alin. 2 din Codul de procedură penală și ale art. 84 alin. 1 pct. 2 și 3 din Legea nr. 59/1934 asupra cecului, excepție invocată de Jozsef Nemeth în Dosarul nr. 421/251/2008 al Tribunalului Mureș — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Astfel, prin Decizia nr. 291 din 9 iunie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 681 din 29 iulie 2005, Curtea Constituțională a respins ca nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300 din Codul de procedură penală, statuând că acestea nu contravin dreptului la un proces echitabil. Cu acel prilej a reținut că, în temeiul dispozițiilor constituționale ale art. 126 alin. (2) potrivit cărora *„Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”*, legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, ca modalități de exercitare a drepturilor procedurale, liberul acces la justiție și, implicit, dreptul la un proces echitabil presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri în formele și modalitățile instituite de lege. Așa fiind, dispozițiile legale criticate nu numai că nu aduc atingere prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (3) și ale art. 24 alin. (1), ci constituie o aplicare a acestora, legiuitorul fiind preocupat de asigurarea exigențelor dreptului la apărare în cadrul unui proces echitabil, prin împiedicarea exercitării abuzive a drepturilor procesuale și prin asigurarea celerității procesului penal.

De altfel, în prezenta cauză autorul excepției critică prevederile art. 300 alin. 2 din Codul de procedură penală din perspectiva modului de interpretare și aplicare a acestora, respectiv pentru faptul că procedura pe care acestea o consacră ar permite, în opinia sa, abuzuri din partea organelor de urmărire penală. Or, atât aspectele privind interpretarea și aplicarea legii, cât și eventualele propuneri de modificare a acesteia nu intră în competența Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță *„numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”*.

De asemenea, Curtea a mai examinat constituționalitatea dispozițiilor din Legea nr. 59/1934 criticate în prezenta cauză, de exemplu prin Decizia nr. 645 din 28 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 572 din 21 august 2007, Decizia nr. 1.304 din 2 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 109 din 24 februarie 2009, și Decizia nr. 1.397 din 3 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 855 din 9 decembrie 2009, a căror soluție de respingere a excepției de neconstituționalitate, cât și considerentele care o fundamentează își mențin valabilitatea. În ceea ce privește argumentele expuse în prezenta cauză, referitoare la vechimea actului normativ care cuprinde normele criticate, de natură, în opinia autorului excepției, să determine riscul ca justițiabilii să nu le cunoască, obligativitatea acestor norme, respectiv severitatea sancțiunilor pe care le reglementează, nu constituie veritabile critici de neconstituționalitate și, prin urmare, nu pot fi reținute în susținerea excepției formulate.

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 160

din 8 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52
din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ilie Obrijan în Dosarul nr. 6.884/299/2010 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 31 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.884/299/2010, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Ilie Obrijan.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul de lege ce face obiectul excepției încalcă principiul publicității, al contradictorialității și al oralității dezbaterilor, fiind „anacronic în condițiile în care aceste principii constituie tocmai regulile esențiale care determină structura internă a procesului penal și îi dau acestuia fizionomia sa generală”.

Judecătoria Sectorului 1 București apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat nu încalcă dispozițiile constituționale invocate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

În ceea ce privește obiectul excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că, în considerentele încheierii de sesizare, se reține că, „deși petentul invocă neconstituționalitatea dispozițiilor art. 51 din Codul de procedură penală, instanța constată că, în fapt, acesta contestă procedura de soluționare în cursul judecății a cererii de recuzare, prevăzută, ca atare, de dispozițiile art. 52 din Codul de procedură penală”, astfel încât acest din urmă text de lege face obiectul excepției de neconstituționalitate cu care este sesizată Curtea Constituțională.

Textul de lege criticat are următorul cuprins:

— art. 52: „*Abținerea sau recuzarea judecătorului, procurorului, magistratului-asistent sau grefierului se soluționează de un alt complet, în ședință secretă, fără participarea celui ce declară că se abține sau care este recuzat.*

Examinarea declarației de abținere sau a cererii de recuzare se face de îndată, ascultându-se procurorul când este prezent în instanță, iar dacă se găsește necesar, și părțile, precum și persoana care se abține sau a cărei recuzare se cere.

Când abținerea sau recuzarea privește cazul prevăzut în art. 46 și 49 alin. 1, instanța, admitând recuzarea, stabilește care dintre persoanele arătate în menționatele texte nu va lua parte la judecarea cauzei.

În caz de admitere a abținerii sau a recuzării, se va stabili în ce măsură actele îndeplinite ori măsurile dispuse se mențin.

Când pentru soluționarea abținerii sau a recuzării nu se poate alcătui completul potrivit alin. 1, abținerea sau recuzarea se soluționează de instanța ierarhic superioară. În cazul în care găsește întemeiată abținerea sau recuzarea și, din cauza abținerii sau recuzării, nu se poate alcătui completul de judecată la instanța competentă să soluționeze cauza, instanța ierarhic superioară desemnează pentru judecarea cauzei o instanță egală în grad cu instanța în fața căreia s-a formulat abținerea sau recuzarea.

Este inadmisibilă recuzarea judecătorului chemat să decidă asupra recuzării.

Încheierea prin care s-a admis sau s-a respins abținerea, ca și aceea prin care s-a admis recuzarea, nu sunt supuse niciunei căi de atac.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare și art. 126 privind instanțele judecătorești. Se invocă, de asemenea, dispozițiile art. 1 din Protocolul nr. 4 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și ale art. 11 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, care interzic privarea de libertate pentru datorii.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, se constată că prevederile art. 52 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la dispozițiile art. 21 și 24 din Legea fundamentală, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 380 din 25 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 316 din 22 aprilie 2008, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a prevederilor de lege criticate în prezenta cauză, reținând că reglementarea procedurii de soluționare a cererilor de recuzare reflectă preocuparea legiuitorului pentru asigurarea celerității acestei proceduri, iar normele criticate dau

expresie acestei preocupări. Astfel, potrivit art. 52 alin. 2 din Codul de procedură penală, examinarea cererii de recuzare se face „de îndată”, iar părțile sunt ascultate numai „dacă se găsește necesar”, în vederea împiedicării tergiversării soluționării cererii de recuzare și, implicit, a cauzei în care aceasta a fost formulată. Curtea a reținut, totodată, că normele criticate nu aduc atingere dreptului persoanei ca în tot cursul procesului să fie asistată de un avocat, ales sau numit din oficiu, și de a se prevala, neîngrădit, de toate garanțiile pe care le

presupune un proces echitabil, astfel încât nu poate fi reținută nici pretinsa încălcare a prevederilor art. 24 din Constituție privind dreptul la apărare.

În ceea ce privește dispozițiile art. 1 din Protocolul nr. 4 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și ale art. 11 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, care interzic privarea de libertate pentru datorii, invocate de autorul excepției în motivarea acesteia, se constată că nu au incidență în cauză.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ilie Obrijan în Dosarul nr. 6.884/299/2010 al Judecătorei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 202

din 10 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Dumitru Lascu în Dosarul nr. 2.987/88/2008 al Curții de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca

neîntemeiată, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 25 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.987/88/2008, **Curtea de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție**, excepție ridicată de Dumitru Lascu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile Legii nr. 78/2000 în ansamblul său, „datorită modului în care reglementează, cel puțin prin dispozițiile articolului 1”, contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și ale art. 124 alin. (2) referitoare la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției, deoarece incriminează persoane, și nu fapte. Astfel, în condițiile în care, printr-o lege specială, o anumită

categorie de făptuitori/învinuți/inculpați este reglementată separat de dreptul comun, deși se încadrează în instituțiile de drept penal substanțial definite de acesta, este evident că au fost nesocotite dispozițiile constituționale invocate, mai ales că „ne aflăm în situația unei duble incriminări a faptelor de corupție, una în Codul penal și alta în Legea nr. 78/2000, ceea ce pune în discuție chiar principiile fundamentale ale dreptului”. Se arată că, „în mod practic și contrar Constituției, au fost inversate principiile care stau la fundamentul legiferării, iar scopul explicit al Legii nr. 78/2000 a fost, mai înainte de toate, circumstanțierea persoanelor care urmau a fi făcute răspunzătoare pentru fapte de corupție”.

Curtea de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului, referindu-se și la jurisprudența Curții Constituționale în materie, consideră că legea criticată nu aduce nicio atingere prevederilor constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Dumitru Lascu în Dosarul nr. 2.987/88/2008 al Curții de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Legii nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000, cu modificările și completările ulterioare.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, actul normativ criticat încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și ale art. 124 alin. (2) referitoare la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, se constată că același act normativ a mai fost examinat de Curtea Constituțională din perspectiva unor critici similare.

Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 1.455 din 4 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 23 din 14 ianuarie 2011, pronunțându-se asupra constituționalității Legii nr. 78/2000, în raport cu aceleași dispoziții constituționale, Curtea a reținut că principiul constituțional al egalității nu are semnificația uniformității, existând posibilitatea instituirii unor reglementări juridice diferite pentru situații care sunt diferite, în cazul în care aceasta se justifică în mod rațional și obiectiv. Or, Legea nr. 78/2000 constituie o reglementare specială, derogatorie de la dreptul comun, care instituie măsuri de prevenire, descoperire și sancționare a faptelor de corupție și se aplică unei categorii de persoane clar circumstanțiate de legiuitor încă din primul articol al legii. Statutul juridic diferit al acestor persoane, din perspectiva scopului urmărit de legiuitor prin dispozițiile Legii nr. 78/2000, justifică stabilirea unui tratament juridic diferit. Astfel fiind și întrucât dispozițiile legii criticate se aplică, fără privilegii sau discriminări, în toate situațiile ce implică persoane dintre cele menționate la art. 1 din lege, nu se poate susține încălcarea principiului egalității în drepturi ori a principiului referitor la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, cele statuate de Curte în jurisprudența menționată își mențin valabilitatea.

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIMUL-MINISTRU****DECIZIE****pentru eliberarea domnului Todea Andrei-Barbu
din funcția de secretar de stat la Secretariatul General
al Guvernului**

Având în vedere Cererea de eliberare din funcție formulată de domnul Todea Andrei-Barbu, secretar de stat la Secretariatul General al Guvernului, înregistrată sub nr. 20/6.618/D.N.A. din 14 martie 2011,

în temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Pe data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Todea Andrei-Barbu se eliberează din funcția de secretar de stat la Secretariatul General al Guvernului.

PRIM-MINISTRU

EMIL BOCContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Daniela Nicoleta Andreescu

București, 17 martie 2011.

Nr. 31.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIMUL-MINISTRU****DECIZIE****pentru numirea domnului Georgescu Eugen
în funcția de secretar de stat la Secretariatul General
al Guvernului**

În temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Pe data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Georgescu Eugen se numește în funcția de secretar de stat la Secretariatul General al Guvernului.

PRIM-MINISTRU

EMIL BOCContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Daniela Nicoleta Andreescu

București, 17 martie 2011.

Nr. 32.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AUTORITATEA NAȚIONALĂ SANITARĂ VETERINARĂ ȘI PENTRU SIGURANȚA ALIMENTELOR

ORDIN

pentru modificarea art. 10 din Norma sanitară veterinară și pentru siguranța alimentelor privind stabilirea documentelor și evidențelor veterinare necesare în cadrul activității de neutralizare a deșeurilor de origine animală, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 80/2005

Văzând Referatul de aprobare nr. 460 din 2 februarie 2011, întocmit de Direcția generală sanitară veterinară din cadrul Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor, având în vedere prevederile art. 10 lit. b) și ale art. 40 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 215/2004, cu modificările și completările ulterioare,

în baza prevederilor art. 8 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 47/2005 privind reglementări de neutralizare a deșeurilor de origine animală, aprobată cu modificări prin Legea nr. 73/2006, cu modificările ulterioare,

în temeiul art. 3 alin. (3) și al art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 1.415/2009 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor și a unităților din subordinea acesteia, cu modificările ulterioare,

președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor emite următorul ordin:

Art. I. — Articolul 10 din Norma sanitară veterinară și pentru siguranța alimentelor privind stabilirea documentelor și evidențelor veterinare necesare în cadrul activității de neutralizare a deșeurilor de origine animală, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 80/2005, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 822 și 822 bis din 12 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 10. — (1) Documentul de mișcare a subproduselor de origine animală ce nu sunt destinate consumului uman/produselor procesate va fi tipărit în topuri autocopiative (original, 2 copii și matcă), înseriate în sistem unic, de către unitățile de neutralizare a subproduselor de origine animală, activitate concesionată de Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale în baza Ordonanței Guvernului nr. 47/2005 privind reglementări de neutralizare a deșeurilor de origine animală, aprobată cu modificări prin Legea nr. 73/2006, cu modificările ulterioare.

(2) În sensul prezentei norme sanitare veterinare și pentru siguranța alimentelor, unitățile de neutralizare sunt reprezentate de toate tipurile de unități autorizate/înregistrate sanitar veterinar conform prevederilor Regulamentului (CE) nr. 1.069/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 octombrie 2009 de stabilire a unor norme sanitare privind subprodusele de origine animală și produsele derivate care nu sunt destinate consumului uman și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1.774/2002.

(3) Unitățile de neutralizare a subproduselor de origine animală ce nu sunt destinate consumului uman solicită în scris Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor numerele necesare pentru înscrierea în regim unic a documentelor de mișcare prevăzute la alin. (1).

(4) Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor va transmite prin adresă scrisă numerele alocate în termen de maximum 15 zile de la data primirii solicitării.

(5) Prevederile alin. (3) nu se aplică:

a) unităților de procesare care sunt situate pe același amplasament cu o unitate generatoare de subproduse de origine animală; aceste unități au însă obligația de a solicita documentul de mișcare prevăzut la alin. (1) pentru transportul produselor procesate către diferiți destinatari, conform prevederilor Regulamentului (CE) nr. 1.069/2009;

b) unităților de incinerare, compostare, biogaz care sunt situate pe același amplasament cu o unitate generatoare de subproduse de origine animală ce nu sunt destinate consumului uman, cât și pentru unitățile producătoare de hrană pentru animale de companie care folosesc numai proteine animale procesate pentru producția de hrană destinată animalelor de companie.

(6) Unitățile de procesare care sunt situate pe același amplasament cu o unitate de abatorizare și care utilizează derogarea menționată la pct. 1 lit. (a) din secțiunea 1 cap. I din anexa IV la Regulamentul (UE) nr. 142/2011 al Comisiei din 25 februarie 2011 de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1.069/2009 al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a unor norme sanitare privind subprodusele de origine animală și produsele derivate care nu sunt destinate consumului uman și de punere în aplicare a Directivei 97/78/CE a Consiliului în ceea ce privește anumite probe și produse care sunt scutite de la controalele sanitar-veterinare la frontieră în conformitate cu directiva menționată au obligația aplicării prevederilor alin. (1) și (3).

(7) Transportatorii independenți de subproduse de origine animală ce nu sunt destinate consumului uman/produse procesate, care au încheiat, în condițiile legii, un contract de prestări servicii pentru transportul acestora cu o unitate de neutralizare autorizată sanitar veterinar, vor efectua transportul în baza documentului de mișcare pentru subprodusele de origine animală ce nu sunt destinate consumului uman emis de unitatea de neutralizare.

(8) Unitatea de neutralizare menționată la alin. (7) are obligația notificării listei actualizate a transportatorilor independenți cu care a încheiat contract de prestări servicii la direcția sanitar-veterinară și pentru siguranța alimentelor județeană pe raza căreia își desfășoară activitatea.”

Art. II. — Documentele de mișcare deținute de transportatorii independenți, emise în baza normei sanitare veterinare și pentru siguranța alimentelor prevăzute la art. I, mai pot fi utilizate maximum 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor,

Roatiș Chețan Radu

București, 7 martie 2011.

Nr. 12.

MINISTERUL TRANSPORTURILOR ȘI INFRASTRUCTURII

ORDIN**privind aprobarea condițiilor contractuale speciale ale contractelor pentru echipamente și construcții, inclusiv proiectare, și ale contractelor pentru construcții clădiri și lucrări ingineresti proiectate de către beneficiar ale Federației Internaționale a Inginerilor Consultanți în Domeniul Construcțiilor (FIDIC), pentru obiective de investiții din domeniul infrastructurii rutiere de transport de interes național, finanțate din fonduri publice**

În temeiul art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 1.405/2010 privind aprobarea utilizării unor condiții contractuale ale Federației Internaționale a Inginerilor Consultanți în Domeniul Construcțiilor (FIDIC) pentru obiective de investiții din domeniul infrastructurii de transport de interes național, finanțate din fonduri publice, și al art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 76/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor și infrastructurii emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă condițiile contractuale speciale ale contractelor pentru echipamente și construcții, inclusiv proiectare, și ale contractelor pentru construcții clădiri și lucrări ingineresti proiectate de către beneficiar ale Federației Internaționale a Inginerilor Consultanți în Domeniul Construcțiilor (FIDIC), pentru obiective de investiții din domeniul infrastructurii

rutiere de transport de interes național, finanțate din fonduri publice, prevăzute în anexele nr. 1 și 2.

Art. 2. — Anexele nr. 1 și 2*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul transporturilor și infrastructurii,
Anca Daniela Boagiu

București, 1 martie 2011.
Nr. 146.

*) Anexele nr. 1 și 2 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

